

šek, poddesetnik iz Pobrežja pri St. Vidu; Eric Zupanič iz Geredje vasi pri Ptaju; Friderik Selinšek iz Zatoliš na Dravskem polju; Janez Tuš, stotnijski kuhar iz Jarenine pri Mariboru in Alojzij Papaher iz Selnice nad Mariborom.

I, i, i, to so pa polentarji.

Naš prijatelj Franc Motnik nam piše dne 13. novembra, kako so naši natepli Italijane:

Nekoliko hočem opisati, kako smo polentarje nabili in kako se je moj prijatelj odlikoval. Tukaj v strelskih jarkih smo se več dni prav lepo zabavali. Prišla sva skupaj s starim prijateljem iz Galicije, z Jožefom Kopušar, ki je doma, če se ne motim iz Ljubnega v Savinjski dolini. Ta fant je vedel veliko pripovedk in je zmiraj bril norea iz polentarjev. Neko jutro pravim: „Ti, Kopušar, včeraj so se pa polentarji izmenjali, so drugi pršli proti nam. Danes mislijo napadati.“ Prijatelj pa pravi: „Naj te napadajo! Bomo pa frišne polentarje natepli. Če me misliš s tem splašiti, ti povem, da me ne boš.“ In ravno v tem hipu nam naznanijo straže, da Lahi že gredo proti nam. Hitro posmučemo v strelske jarke, jaz h Kopušarju, mojemu prijatelju. Ko jih prijatelj Jože zagleda, reče: „I, i, i, to so pa polentarji.“ In že jih leži nekaj pred njim. Dobro je meril, pa tudi drugi tovariši so storili tako. Boj ni trajal dolgo. Polentarjev je zmanjkalo. Tu in tam se je še kateri pokazal in glej, čez nekaj trenutkov se jih je vse črno vsulo z griča. Takrat pa je bil moj prijatelj ranjen. Mi smo jih dobro nabili. Kar kupi se se napravili pred nami. Naše vrlo topništvo je dobro delovalo. Ko se ozrem okoli, zagledam svojega prijatelja obvezanega. — Prišel je že z obvezališča. Obvezan je bil čez desno oko. Odslej je meril z levim očesom, pa še jako dobro, a ne dolgo. Saniteje ga je prijel in moral je iti nazaj.

Ko je boj pojenjal, sem šel k svojemu prijatelju, da ga še vidim. Težko mi je bilo pri misli, da se bova morala ločiti. Kdo bo sedaj znal kaj mičnega pripovedovati? Ko pridem k prijatelju, mu ravno pravi drugi tovarš: „Vidiš Kopušar, ko bi zraven mene bil, pa bi ne bil ranjen.“ Kopušar pa mu odgovori: „Jaz sem moral iti tja, kjer jih je bilo kaj; skrivat se pa na bojišče nisem prišel.“ Poslovil sem se od dragega Jožeta, ki je šel v bolnišnico, a mene je pustil na bojišče.

S tirolskega gorovja.

Telefonist Alojz Manko piše prijatelju h Kapeli: Po dolgem času zopet par vestic z Dolomitov, kjer imamo pravo tursko zimo že dobre tri tedne. Debela bela odeja, ledena burja in zlasti plazovi niso tu nič manj nevaren sovražnik ko laške granate in šrapneli. Vsak hip se spusti plaz in gorje mu, kogar zaloti; izgubljen je. Zato je dala vojaška oblast potrebna navodila in pripomočke, da se ko likor mogoče preprečijo nesreči. Vsem se ne da izogniti. Dne 11. novembra sta bila odposlana dva telefonista in en civilni delavec, da popravijo telefonske zveze. Vrnili se ni nobeden. Drugi dan so našli vse tri pod snežnim plazom — mrtve.

Kdor ni sam videl teh v nebo štrlečih skal, si ne more napraviti niti približne slike o delu, ki ga tu vršimo. Če bi prišel po dolini najbolj sloveč hribolazec, pa bi se mu reklo, tam gori na tistih vrhovih so vojaki in topovi, bi rekel: Če vse, to pa ni res, ne verujem! In vendar je tako. Kar se zdi človeku nemogoče, to napravijo tu kar čez noč, dobesečno čez noč, kajti po dnevu ni videti žive duše. Ne moreš si pa predstavljati, kaj prenesejo ljudje in živina ponoči. Koder človek pri belem dnevu s težavo sem pride, tod pri našo s tovarni mi konji noč za nočjo hrano, obleko, kurivo, streli vo in razne potrebščine, da se tako preskrbimo za čas, ko bomo odrezani od prometa. Zgodi se neredko, da te naše dobrotnike sredi po'a zasiplje veter s snegom da ne morejo ne naprej ne nazaj. Vojaki jim morajo z lopatami nasproti, da jim odmečejo sneg s poti, kjer so pred kako uro opravljali isto delo. In ti junaki, ki noč za nočjo prekorajajo dobre štiri ure dolgo težavno in nevarno pot, naj bo vreme kakršnokoli, so naši vrli Tirolci. 17 letni fant jim je vodnik. Prinesli so nam ti ljudje živil, ko so nas Lahi najhuje obstreljevali, ko so granate padale okoli njih, da so konji prhali in hoteli zdvijati.

Občuten mrz imamo tu zgoraj v višini nad 2700 m, združen s sneženim metežem. Nocoj, ko to pišem, so morali nam namenjeni tovari ostati na sredini pota, ker je plaz, povzročen po sovražnih streljih, zasul stezo. Vojaki so ravno odšli, da vsaj najpotrebnejše prinesejo sami gor. Z vsem smo precej oskrbljeni. Zavrt sem v dolg topel kožuh ko imam nočno službo pri telefonu. Jako se mi je priljubila ta naprava, posebno zato, ker mi takoj prinese novice, če pade kak Niš ali Kragujevac. In tako kljubujem zimi z vsemi njenimi vojnimi prijateljstvi. Vmes imamo za izpremembo včasih krasne dneve, da oko občuduje in srce čuti divno

lepoto dolomitskih vrhov, zlasti ob solnčnem izhodu in zahodu.

Najtežja fronta svetovne vojne.

Švedski generalnoštabni stotnik Gada je obiskal soško fronto in se je o svojih vtisih na tem bojišču izrekel tako-le: „Svet niti ne pojmi, kaj tu izvršujejo avstrijski vojaki. Najtežja fronta svetovne vojne je italijanska fronta. Nepremagljiva vztrajnost in odpornost teh vojakov se ne more dosti občudovati.“ — Ti občudovanja vredni junaki so jugoslovanski vojaki.

Obstreljevanje Gorice.

Kakor pravi uradno poročilo z dne 23. novembra, je Gorica vsled italijanskega obstreljevanja v času od dne 18. do dne 21. novembra trpela občutno škodo. Ubitih je bilo v tem času 20 civilnih oseb, 30 pa je bilo ranjenih. 46 hiš je popolnoma, 250 težko, 600 pa lahko poškodovanih. Dne 22. novembra so vrgli Lahi zopet več težkih bomb v mesto.

Lahi obstreljevali Gorico, ker „bivajo v njej le še Slovani“.

Laški list „Corriere della Sera“ piše o obstreljevanju Gorice:

Glavni vzrok obstreljevanja je, ker bivajo v Gorici le še Slovani“, italijanski prebivalci so pa itak že zapustili mesto. Uničenje je zato upravičeno. Poleg tega leži Gorica v obsegu sovražnega ognja, italijanska artilerija je zato morala s strateškega vidika prehiteti sovražnika z uničenjem mesta.

Slovenski junaki na Doberdolu.

Na Doberdolski planoti se je posrečilo Italijanom, da so južno od višine Sv. Mihaela našo fronto mimogrede predrl. A koroški in štajerski polki — torej zopet naši slovenski junaki — so v nočnem naskoku vrgli Italijane iz zavetih postojank. Izhodno od Sele so Italijani dne 22. in dne 23. novembra večkrat srdito napadli postojanke našega domačega pešpolka štev. 47. A vrli naši slovenskoštajerski junaki so kljub dvojnemu strašnemu sovražnemu ognju in enkrat celo v ročnem metežu in jurišu svoje postojanke trdno obdržali v svoji posesti. Slava krepkim slovenskoštajerskim sinovom!

Italijani imajo p 1 milijona mrtvih in ranjenih.

Italijani se zadnji čas v svojih uradnih poročilih hvalijo o velikih uspehih. Naše uradno poročilo z dne 23. novembra pa slovesno zatrjuje, da imamo mi po polletnem bojevanju z verolomnim zaveznikom ob Soči v posesti in sicer še v četrti bitki tisto obrambno črto, kakor ob začetku vojske. Tekom šestmesečnih borb se sovražnik ni mogel približati niti tistim točkam, katere je upal že v prvih naskokih zasesti. Pač pa je stala Italijane vojska dosedaj že okrog pol milijona mrtvih in ranjenih.

Višina Col di Lana v naših rokah.

Iz vojnega časnikarskega stana se dne 22. novembra poroča: Švedski polkovnik Akerman brzojavlja dne 22. novembra s Tirolskega: „Sam sem se osebno prepričal, da se nahaja višina Col di Lana v avstrijskih rokah in so danes Italijani to višino obstreljevali.“ Italijani so namreč v svojih uradnih poročilih zadnji čas trdili, da je ta važna gorska postojanka na južno-izhodni tirski meji v italijanskih rokah.

Naši zrakoplovci obiskali Gornjo Italijo.

Že zadnjič smo poročali o napadu naših zrakoplovcov na Verono. Dne 18. novembra popoldne torej pri belim dnevu, pa je oddelek avstrijskega zračnega brodogva z velikim uspehom metal bombe na Benetke. Bombe so dobro zadele. Porušeni je več vojaških naprav in stavb, posebno pa orožarna. V mestu je izbruhnilo več požarov. Italijani so naše zrakoplove ljuto obstreljevali, tudi italijanski zrakoplovci so se spustili v boj z našimi,

ki pa so se vsi nepoškodovani vrnili. Isti dan so naši zrakoplovci metal bombe tudi na mesto Belluno, dne 19. novembra pa na tovarno za sukno v mestu Schio. Dne 20. novembra se je pojavil v Gornji Italiji cel oddelek naših zrakoplovcov, ki so zopet napravili Lahom velik strah. Metali so bombe na mesto Verono, Vičenco, Tricesimo, Videm, Červinjan in Brescia. Kakor poročajo švicarski listi, je škoda, povzročena po avstrijskih zrakoplovcih, izredno velika. Italijanska vlada je te dni prepovedala poročila o napadih sovražnih zrakoplovcov na italijanska mesta. To je znamenje, da Italijanom naši obiski niso posebno ljubi.

Italija ne sklene posebnega miru.

Iz Rima poročajo angleški in francoski listi, da se je Italija končno pridružila Angliji, Franciji in Rusiji in baje ne bo sklenila nobenega posebnega miru.

Bolgarsko-srbsko bojišče.

Naše in bolgarske armade so Srbe popolnoma prepodile iz Stare Srbije. Le ozek pas macedonskega ozemlja od Novega pazarja ob Albaniji do grške meje pri Ohridi in Bitolju še ima srbska armada zasedenega. Huda in srdita borba se vrši sedaj za vhode na znamenito Kosovo polje ob reki Sitnici (okolica mesta Priština). Od severa in severozahoda prodirajo na Kosovo polje naše, od izhoda in jugozahoda pa bolgarske čete. Srbi se ob obronkih gora, ki zapirajo od severozahoda in jugozahoda glavne vhode na Kosovo polje, krčevito branijo. Ozemlje je za obrambo zelo ugodno. Bolgari prodirajo med neprestanimi boji jugozahodno od Prištine čez 1200 m visoko gorovje Žegovac-planina. Kakor je videti iz poročil, ki prihajajo s tega bojišča, se bodo te dni vršili na Kosovem polju hudi boji med obupno se borelimi Srbi ter našimi četami.

O bojih med bolgarskimi ter francosko-angleškimi četami v južno-izhodnem kotu macedonske Srbije, prihajajo le skromna poročila. Toliko pa je gotovo, da so bili Francozi in Angleži že parkrat od Bolgarov pošteno tepeni.

Vsa javna pozornost je sedaj obrnjena na Grčijo. Francozi in Angleži se trudijo noč in dan, da bi pridobili Grčijo za se, ali pa, da bi vsaj pregovorili kralja Konstantina, da bi dovolil, da bi se del grškega ozemlja, južno od Bitolja proglasilo kot pristoje ozemlje za umikajočo se srbsko armado. To bi rad četverosporazum dosegel za to, da se ne bi moglo srbske armade na grških tleh razorožiti. Ker Francozi in Angleži pritiskajo z vso silo ter grozijo celo z zasedenjem Soluna, je pričakovati, da se bo Grčija v toliko uklonila in bo skoro gotovo dovolila prosti beg srbske armade po svojem ozemlju v Albanijo.

V bližnjih dneh bo prišlo najbrž na Balkanu do izredno velikih dogodkov.

Četverosporazum zasede Solun.

Iz Soluna se poroča: Vsa znamenja kažejo, da bodo četverosporazumove čete zasedle Solun v najkrajšem času. V Solun je že došla cela vrsta francoskih in angleških železniških uradnikov. Četverosporazum tudi namerava zasesti železniške proge Solun—Doiran, Solun—Gevgjeli ter Gevgjeli—Doiran. Nadalje so spravili Angleži v Solun veliko število težkih topov. Spravili so jih v bližini пристanišča na suho.

Pri Valandovu.

Več višjih častnikov bolgarskega generalnega štaba je izjavilo: Bojna črta pri Valandovu je za angleške in francoske čete najneugodnejša, kakor si jo moremo predstavljati. Dobre postojanke so v rokah Bolgarov, ki lahko vkorakajo v Vardarsko dolino, da groze umikalni črti zaveznikov. Minuli teden je poizkušal sovražnik dvakrat prekorajati Črno reko. Bolgari so odbili vse napade in so jih več ujeli.

Branilci prelaza Babuna popolnoma poraženi.

Angleški listi poročajo, da se na Vasičevo srbsko divizijo, ki je branila prelaz Babuna in Prilep, ne more več računati. Ostanke, ki so bežali v Bitolj, razpolagajo le še s 7 topovi. Streliva primanj-

kzje, živeža ni. Ker se dogodki tako hitro razvijajo, so v Londonu poparjeni, ker mislijo, da bi se Srbi umaknili na Grško že, predno je še jasno, kaj stori Grška.

Težki boji pri Giljani in Pristini.

Težki boji so se razvili na črti Giljani—Pristina, kjer se Srbi močno branijo, ker vejo, da jim grozi obkolitev. Na Kosovem polju grozi Srbom uničevalen udarec. Bolgarski boji na jugu zelo dobro napredujejo. Položaj Francozov na črti Gevgeli—Dojran je skrajno kritičen; Angleži so pustili Francoze čisto na cedilu.

Usoda južne srbske skupine.

Po zadnjih bolgarskih uspehih osobito, ker sta vzeta tudi Gostivar in Prilep (v južni Macdoniji) je, kakor se zdi, južna srbska skupina končno odrezana od svoje glavne sile in potisnjena v prostor Bitolj—Ohrid—Dibra. Srbi bodo na brže popolnoma obkoljeni, ker je Bolgarom prosta pot v Bitolj. V bodočih dneh se odloči tudi usoda srbske skupine med Mitrovico in Novim pazarjem.

Avstrijsko-srbsko bojišče.

Kljub težavnemu ozemlju in grozno slabim cestam prodira naša armada v Srbiji nevdrženo proti jugu in podi pred seboj ostanke srbske armade. Naše čete so zadnje dni zasedle že večino sandžaka Novi pazar. Mesta Nova-Varoš, Javor, Sjenica, Raška, Novipazar so zavete. Dne 23. novembra so naši vkorakali že tudi v mesto Prijepolje, ki leži ob reki Lim (južno od Uzić).

Naše armade so sedaj sledeče razvrščene: Desno krilo se južno od Čanice (v Bosni južno od Rogatice) bori s Črnogorci, ki so se bili na tem ozemlju vgnjezdili v južno-izhodnem kotu Bosne. Sosednja kolona prodira iz Prijepolja proti Črnogorskemu mestu Plevlje, druga zopet iz Sjenice v Bjelopolje (v Črnigori). Naš oddelek, ki je zasedel Novi-pazar stoji že tudi tik ob Črnigori in sili proti mestoma Berane in Peč (Ipek). Mesti Mitrovica ob Sitnici (južno-izhodno od Novega pazarja) in Pristina (na Kosovem polju) še danes 24. novembra, ko to pišemo, nista zasedeni, a predno bodo naši čitatelji dobili list v roke, bodo gotovo že tudi naše čete lastnice teh važnih mest. Pri teh mestih, t. j. na Kosovem polju utegne priti v bližnjih dneh do večje bitke, če se bodo namreč Srbi mogli toliko ojunaciti, da se bodo postavili našim zmagojčim četam v ban.

Listi poročajo, da je že ena tretjina srbske armade, t. j. blizu 100.000 mož, ujeta. Tudi plen naših armad je zelo velik. V Albaniji se tamošnji rodovi pripravljajo na neposredno prijazen sprejem ostankov srbske armade. Umikanje je zelo težavno in Srbi morajo pustiti večino svojega vojnega gradiva na potu, samo, da si rešijo življenje.

Avstrijci v Novem pazarju.

Združene avstrijske, nemške in bolgarske čete so dne 19. novembra vrgle Srbe popolnoma iz zadnje, ga kosa starosrbske zemlje. Avstrijske čete pod poveljstvom generala Kövessa so dne 20. novembra zasedle mesto Nova-Varoš, južno od Uzić, v Sandžaku Novi pazar. Isti dan je prešlo v naše roke tudi utrjeno mesto Sjenica v Sandžaku in mesto Raška, kjer je bil že pred tednom nastanjen srbski glavni stan. Dne 21. novembra pa so Kövessove čete zasedle glavno mesto v Sandžaku — Novi pazar.

Mesto Prijepolje avstrijsko.

Avstrijska Kövessova kolona, ki je zasedla mesto Nova-Varoš, je dne 23. novembra vkorakala v mesto Prijepolje v severozahodnem kotu sandžaka Novi pazar.

Ena tretjina srbske armade ujeta.

Ker narašča od dne do dne število srbskih ujetnikov, se nahaja dosedaj že ena tretjina srbske armade v ujetništvu. Uradno je ugotovljeno, da se nahaja sedaj čez 91.000 srbskih vojakov, torej ena tretjina srbske armade, v avstrijskem, nemškem in bolgarskem ujetništvu.

500 uplenjenih srbskih topov.

Zmagovito in vedno prodirajoče avstrijske, nemške, bolgarske čete so uplenile dosedaj zavsem 500

srbskih topov. Armada generala Kövessa je uplenila dosedaj v sandžaku Novi-pazar 50 možnarjev, 8 poljskih topov, 4 milijone puškinih patron in veliko množino drugega vojnega gradiva.

Celje. Poddesetnik Alojzij Jauer je zabodel pešca Jožefa Kolar v prsa in ga težko ranil. Jauer je bil močno vinjen. S pomočjo drugih oseb so mu odvzeli orožje in ga spravili v vojaški zapor.

Ubežna srbska vlada.

List »Daily Chronicle« poroča iz Aten: Srbska vlada je zapustila mesto Mitrovico in se podala na jug proti Dibri in misli pobegniti v Albanijo.

Črnogorsko uradno poročilo.

Uradno se poroča iz Cetinja: Nša (črnogorska) sandžaska armada, ki je bila napadena od mnogo močnejših sil, se je morala umakniti v glavne postojanke ob Drini. Strašni snežni vihar je povsod zelo oteževal operacije. Živahni artilerijski boji na vseh frontah.

Srbski major Tankošič padel.

V boju pri mestu Požarevac je bil ranjen znani srbski major Tankošič ki je bil eden glavnih sokrivcev umora našega prestolonaslednika nadvojvode Franca Ferdinanda in njegove soproge. Zadet je bil od šrapnela tako hudo, da je kmalu na to umrl v bolnišnici.

Srebrno jedilno orodje kralja Petra uplenjeno.

V bližini me ta Novi pazar so naše čete našle zakopano srebrno jedilno orodje in dragoceno kuhinjsko opremo kralja Petra. Vrednost teh stvari se ceni na 20.000 K. Blizu Raške pa so naši pionirji izkopali veliko poljsko kuhinjo, ki so jo Angliji podarili Srbom. Kuhinja obstoji iz 56 voz.

Brata je rešil

Ferdo Poznič iz celjske okolice, ki je pridržen Kövessovi armadi na Srbskem, nam piše dne 14. novembra:

Naš bataljon slovensko-stajerskega pešpolka se je začetkom oktobra ločil od tovarišev na soški fronti in se podal zoper Srbe. Udeleževal sem se bojev za Belgrad, ki so bili izredno krvavi. Naše prodiranje gre zelo naglo. Niti en dan se ne ustavimo v eni vaši Srbi neprenehoma bežijo pred nami. Zdi se mi, da manjka Srbom streliva, topov in dobrih poveljnikov. Posamezni srbski oddelki se junaško borijo. Zanimiv slučaj sem doživel v Čačaku. Mesto leži ob največji srbski reki Morair, nekako bolj v sredini Srbije. S prijateljem Janezom Podbojem, doma iz Dolnjanskega, ki je bil pridržen našemu polku, sva morala preiskati po vhodu v mesto neko klet. Kako se začudima, ko v izredno globoki klet naletoma na dva avstrijska vojaka. Bila sta ujetnika izza lanskih bojev. Se večje pa je bilo začudenje, ko je moj prijatelj v enem ujetniku spoznal svojega brata, katerega so pogrešali le čez leto dni. To vam je bilo svidenje, da si prisrčnejšega misliti ne morete! Cele četrt ure sta se Janez in Miha objemala in — se jokala od veselja. Ko smo prišli na prosto, je Miha pripovedoval, da je moral s tovarišem Gorijcem pomagati spravljati Srbam strelivo na fronto. Ko je slišal, da se Avstrijci vedno bolj bližajo Čačaku, sta se s tovarišem skrila v omenjeno klet, kjer sta čakala v trdi temi čeli dan. Miha je pripovedoval, da so Srbi z njim še dokaj ujudno ravnali. Hrane je imel dovolj, le obleka mu je že čisto razcapana. Obute je imel lesene copate. Janez je peljal Miho k našemu poveljniku. Ko sta se srečna brata poslovila, smo šli mi dalje proti jugu za bežečimi Srbi, Miha, pa domov na Slovensko.

Avstrijsko-rusko bojišče.

Rusi se umikajo iz Izhodne Galicije.

Iz Izhodne Galicije poročajo: Na onih točkah ruske fronte v Izhodni Galiciji, kjer so bile ruske postojanke postavljene pred glavno rusko črto, je čutili, da se Rusi umikajo. Prej se ni vršil noben omembe vreden boj in vendar so Rusi zapustili te postojanke. Ruski oddelki, ki so se umaknili, so se ustavili ob glavni črti, ki je bila brez dvoma dograjena ter opremljena z nočevališči in stanovašči za zimo.

Koliko Rusov smo ujeli v oktobru.

V mescu oktobru smo mi in zavezniki ujeli skupaj 42.600 mož, 190 častnikov in 92 strojnih pušk in sicer so avstrijske čete ujele 24.000, 70 častnikov in 31 strojnih pušk.

300.000 mož proti Rumuniji?

Iz Kodanja se dne 23. novembra poroča: Ruski vojaški krogi navajajo kot vzrok, zakaj je Rusija ustavila ofenzivo v Galiciji, češ, bilo je potrebno, da je imela Rusija pripravljenih 300.000 mož na meji proti Rumuniji. (Uradno se ta vest ni potrjena.)

100 japonskih topov v Besarabiji.

Iz Bukarešte se dne 23. novembra poroča, da so spravili Rusi iz Odese 100 topov japonskega izvora na besarabsko-bukovinsko mejo.

Ofenziva na francoskem bojišču.

Francoski vladni list »Temps« piše: Nemci pripravljajo na zahodnem bojišču veliko ofenzivo. Posebno skrbne in obsežne so artilerijske priprave. Na ruskem bojišču Nemci do spomladi ne bodo ničesar podvzeli, razven da še bo Hindenburg skušal Rigo zavzeti. — Čudno, da bi bil ravno francoski vladni list dobro poučen o nemških nakanah!

Razne novice.

Papežev rojstni dan. Preteklo nedeljo dne 21. novembra je dopolnil sežanji papež Benedikt XV. 61. leto svojega življenja. Na papeževem dvoru so samo 4 kardinali, ki so mlajši kakor papež, in sicer kardinali Merry del Val, Porupili, Bisleti in Lega. Od ravnokar novoimenovanih kardinalov je samo dunajski poslanik grof Scapinelli mlajši. Bela papeževa kapica počiva na gostih črnih lasih — dosedaj pri papežih nenavaden pojav. Sedanji papež ni nikdar rabil zdraviške pomoči ali medicine. Njegovo železno zdravje ne podleže nobenemu naporu in njegova vesela nprav izključuje vsako razburjenje tudi pri najtežavnih diplomatskih poslih. Tudi papež Leon XIII. je bil enako trdnega zdravja.

Duhovniške vesti. Župnijo Zibiko je dobil č. g. Ivan Jelsnik, kaplan v Šmartnem na Paki. Umrli je č. g. Janez Šparhaki, župnik v pok. pri Sv. Petru v Medvedovem selu. Bil je daleč največji znan in zaradi dobrega značaja povsod priljubljen. Svetila mu večna luč.

Odlikovane redovnice. V mariborski deželni bolnišnici je bilo pet usmiljenih sester odlikovanih od »Rudečega križa«, in sicer č. sestra prednica Placidija Pardeller s srebrno kolajno z vojnim okraskom, 4 druge sestre pa z bronasto kolajno. — V mariborski zasilni bolnišnici (v sili č. šolskih sester) je bila odlikovana s. Avgustina Kitzler, prednica bolniških sester s srebrno kolajno Rudečega križa z vojnim okraskom. — V celjski rezervni bolnišnici sta bili odlikovani z bronasto kolajno ss. Lidvina in Jožefa.

»Slovenski Straži« se naj vpošiljajo tiste svote, ki so jih poverjeniki »Družbe sv. Mohorja« letos ponekod nabrali ob pridiki delitve družbinih knjig. »Slovenska Straža« jih namreč razven za narodnoobrambne namene tudi porablja za podporo otrok, osirotelih vsled vojske.

Odlikovani slovenski učitelj. Zaradi hrabrosti pred sovražnikom je bil na južnozahodnem bojišču odlikovan okrajni pomožni učitelj za mariborsko okolico, r. kadet g. Makso Vher, s srebrno hrabrostno kolajno 2. razreda, ter ob enem imenovan praporščakom.

Odlikovanje. Vojno poveljstvo je podelilo srebrno hrabrostno svetinjo II. reda desetniku Ivanu Mravljak pešp. št. 87.

Važno za svoje padlih ali pogrešanih vojakov. Pri črnovojski ekspozituri v Celju so shranjene civilne obleke onih vojakov, ki so v začetku vojske služili ali pa odrinili k 5., 6., 7. in 8. stotnji ali 2. nadomestni stotnji 26. domobranskega pešpolka v Celju, ali ki so bili kot črnovojsniki v Celju pridrženi kakemu črno ojniškemu oddelku. Svojci padlih ali pogrešanih vojakov naštetih krdel dobe pri črnovojski ekspozituri njih civilne obleke, ako prinese od občine ali sodišča potrdilo, da so opravičeni dotične civilne obleke sprejeti. V potrdilu mora biti natančno navedeno vojakovo ime, pododdelek, kateremu je bil pridržen in po možnosti tudi, kaj da je imel seboj, ko je k vojakom odšel. Kdor pa želi, da se mu vpošljejo stvari po pošti